

Aleš Berný

K Helmovskému jezu

čp 6

Argo

Aleš Berný K Helmovskému jezu

čp 6

Odpovědný redaktor Petr Onufer.
Korektury Hana Zahradníková.
Obálka, grafická úprava a sazba Pavel Růt.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00
Praha 3, argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2024 jako svou 5473. publikaci.
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.
První vydání.

ISBN 978-80-257-4370-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

*Nur sie
Wird das Licht als erste sehen
Wird das Licht als erste sehen
Als erste sehen*

*město je prázdné
vychází slunce
pingl v denním baru
roznáší další piva
od pasáže alfa
klape podpatky běhna
dvě děti na krku a ten její jí umřel loni
za litr si nechá vyplnit svůj prázdný chvíle
rozbřesk a hlad
ve městě z popele a bez duše
ozvěna podpatků, lepší časy
na zadním sedadle je pořád místa dost
stíny jsou krátké, přes střechy lomené
ticho na můstku jenom dýchá
jak cizí chlap v její posteli
rozbřesk a hlad
od muzea schází kluk s holkou a drží se za ruce
on myslí na to, jak ji klátil
ona myslí na to, jak se milovali
v metru omdlela na schodech žena,
měla mozolnaté dlaně,
dozorčí stanice jí dává první pomoc
ve štěpánské zatkli policisté dealera
měl u sebe skoro osmdesát gramů pika*

*v jindřišské o špatně zaparkovanou dodávku
zavadila tramvaj
lidi ve voze jsou rozespalí a nasraní, že musí vystoupit
a dojít zbytek pěšky*

the 1st movement, první věta

ulice na libušince
domovní dveře doklaply
martin vyndal z bílé igelitové tašky pivo
 a otevřel láhev o kliku dveří
napil se
vykročil ke schodům na vyšehrad
stoupal po nich a postupně zrychloval
zatímco byl u ní, přšelo
pravou rukou se přidržoval zábradlí
boty mu na mokřých schodech mírně podkluzovaly
vzduch ho pátil v krku
zastavil se na plošině v prostředku schodiště a ohlédl se
za nehty měl několik špinavých blond vlasů,
 to jak se bránila
přešel si dlaní po obličejí a z prstů ucítil její vůni
z vyšehradského tunelu vyjela tramvaj a projela louží za
 tunelem
ze smíchovského břehu slyšel auta a viděl šmouhy jejich
 světél
pokračoval po schodech nahoru
v levé ruce igelitovou tašku a v pravé láhev s pivem
v uších mu hučelo, slyšel svou krev
nesmíš se dívat před sebe, ale nahoru, řekl sám sobě
přelezl hradby

ve zlaté uličce jsme cestou
z hospody u černého vola šukali
a mezitím nick cave psal u žíznivýho psa
svou píseň
měl jsem žízeň
lesklé vlny hnědé řeky
nesou vzpomínky k helmovskému jezu
seděl jsem na břehu hnědé řeky
na vyšehradě u libušiny lázně vysekali křoví
to, jak jsme se tam líbali
a mně v kalhotách stál
já tam pak chodil psát pro tebe básničky
na špici císařské louky seděli rybáři
k výtoni připlul přívoz
pod vyšehradskou skalou proplul parník
na palubě lidi pili a zpívali
dear guests, sing along! vykřikl konferenciér...
to vše s reprodukovanou hudbou
bylo mi těžko
trápila mě melancholie
viděl jsem kluky,
jak z železničního mostu házejí do vody cihly
a dlažební kostky
blízko rybářských lodiček,

aby rybáře vošplouchla voda
nasraný rybář vesloval na smíchov,
my běželi do podskalí
hajzle, si tě najdu!
lesklé vlny hnědé řeky
nesou vzpomínky k helmovskému jezu
mezi kachnami u smíchovského břehu
plave plechovka od pomerančového
 nealkoholického piva
kachny kejhalý a chtěly nakrmit
nemám, řekl jsem a nastavil jim prázdné dlaně
parník praha-štěchovice-praha rozvlnil hladinu
 hnědé řeky,
která unášela životy a paměti ku mělníku,
kde se mísí s dojetím a slzami
ale to už je daleko
na podskalí dopadly podzimní paprsky
 zapadajícího slunce
okno kubistické vily házelo prasátka
u ústí botiče bývaly přivázány lodčky
tam jsme chodili randit,
pamatuješ?
ve věži chrámu svatého petra a pavla na vyšehradě
 bijí zvony
je to jako ty rány šutrama
co jsi mi házela do srdce

skrytá melodie vltavy
melodie, co se choulila spolu s vlnami
a pluly společně k helmovskému jezu
to bylo tenkrát
jak jsi mi ho na břehu řeky vyndala z kalhot
a o tři měsíce později se se mnou rozešla
na věži kostela svatého petra a pavla přestalo tlouct
parník praha–štěchovice–praha podplul železniční most
kdyby tady se mnou stál zdeněk škoda,
tak bysme pili pivo,
vedlí řeči
a já bych mu řekl,
že si myslím, že jsi kráva, ale že tě furt miluju
on by mi řekl, že jsem vůl,
když takhle mluvím o takové holce, jako jsi ty
vole blbej, by řekl
a radši ať se vožeru,
protože skrytá melodie vltavy
a lesklé vlny hnědé řeky
nesou vzpomínky k helmovskému jezu
napil jsem se piva z plechovky
je mi těžko
trápí mě melancholie

na výtoni zastavila tramvaj
vystoupil z ní bývalý spolužák jirka
rozhlížel se a byl nějaký shrbený
proč jel tramvají, když bydlí mezi výtoní a palačákem?
měl vlasy sčesané na patku doleva a dlouhé pod uši
přešel chodník, díval se přes řeku
okamžik čekal, než se stane vzpomínkou a ponoří
se do hnědé lesklé řeky
mimochodem, víš, že v ní už zase žijí pstruzi?
na základní škole byl jirka šikanovaný
o rok starší kluk s přezdívkou granát ho se spolužákem
skinheadem strčili před školní jídelnou ve
vyšehradský ulici do popelnice
hlavou dolů a zaklapli víko
jo, tam, kde pak prodávali piana
vedle popelnice stál jeho dvojče martin,
který nic neudělal, ani v tu chvíli nemohl,
co taky, že jo?
oba dostávali doma ke svačině na hlavní přestávku navíc
takovou tu malinkou lahvičku francovky
a když při povinném korzování po chodbě dožvýkali
chleby, tak ji pak ve třídě napůl vypili
jestli je to páliło v krku? nevím, je to už dávno

jak jsme chodili od černýho vola
napitý dvanáctistupňovýma velkopopovickýma pivama,
tak jsme se vždycky na druhým nádvoří
dívali nahoru na průčelí chrámu svatého víta, václava
a vojtěcha
a mně to v tu chvíli připadalo,
jako kdybych se koukal přímo do nebe, ne na oblohu,
do nebe
zakopl jsem o první schod před vchodem do katedrály,
ty ses smála
ležel jsem
nade mnou sirius, psí hvězda
nejjasnější hvězda na noční obloze
a nejjasnější hvězda souhvězdí velkého psa
pomohla jsi mi zvednout se
na schodech před dveřma do zavřené vikárky jsme se
líbali
vyhrnul jsem ti tričko i podprsenku

dívám se přes řeku a připadá mi,
že nám někdo leze nad libušinu lázeň
a víš co?
tak abys věděla,

chodil jsem tam psát básně i té holce po tobě,
 která mě nechtěla
tebe jsem ale měl stejně radši, už proto,
 že jsem tě miloval
pamatuješ, jak jsme tam seděli,
korkové špunty protlačili větví skrz hrdla lahví,
každý jsme pili víno z té své
a uvnitř jsme měli kusy korku a kůru z větví ptačího
 zobu?
je to dávno
a mně je těžko
a trápí mě melancholie
v zazděných obloucích pod viaduktem mezi podskalím
 a vyšehradem
bývala sběrna papíru
v dalších garáže a sklady
sleduju kluky
kreslí na kovová rezivá vrata křídou terče
a hází šutry
stejně jako ty mně do srdce
kdo trefí desítku,
má bod
snažili jsme se do sběru nacpat cihlu,
když nám ji chlap s knírem vrátil,
tak jsme ji nechali naproti vyšehradskému nádraží
 rozjet vlakem

na koleje jsme pokládali taky pětikoruny a železné kolo
vmáčklo lvu do lebky hvězdu, kterou měl nad hlavou

na výtoni se převozník dohaduje s třemi cyklisty
chtějí se nalodit i s bicykly
napil jsem se piva
grooves in my hide
o půlnoci se začne počítat,
že je mi zase o rok víc
don't blow me away
dopil jsem pivo
v batohu mám ještě tři plechovky
sledoval jsem hladinu řeky
vlny od parníků a přívozů a dalších lodí ji vrásnily,
starou dámu,
která odplavuje všechny naše vzpomínky, touhy a lásky
k helmovskému jezu,
tam je protočí a nechá plout dál,
až k soutoku a dál k moři
vyřadíme osobnosti, na člověku stejně nesejde, skrz
prsty se mi pomalu rozložíš a já zůstanu sám
od vyšehradské skály připlula osma s kormidelníkem
na úrovni podskalské celnice veslaři vyndali vesla z vody
a nechali loď klouzat po hnědé řece vzpomínek, pak
se otočili, kormidelník začal počítat a do zad se jim

proti směru jízdy opíral lehký vánek, šel po proudu
řeky od barrandovského mostu a neměl se cestou kde
o co přerazit